

LA PIPA D'EN ROC

PUBLICACIÓ DE FOTONOVELES AMB CENSURA ECLESIASTICA

Publicació Satírica

Fascicle núm. 40 / Preu: 20 Ptes.

18 de juliol del 1979

editorial

"A l'estiu tota cuca viu". Aquesta frase tan famosa la va pronunciar el conegut revolucionari senyor Lenin com a pronòstic de la revolució rusa de l'estiu de l'any 1917. Aconteixement que, com sabeu, no es va produir fins l'hivern del mateix any.

Amb la qual cosa us assegurem que no pretenem de demostrar res de l'altre món ni, tanmateix, de l'altre dijous. Ha estat una manera autoritzada i elegant de començar-vos a dir que: FEM VACANCES!

Sí, ho heu llegit bé, anem a refrescar el cul en una d'aquestes meravelloses platges tan agradablement brutes i emmerdades per això que s'ha convingut en anomenar civilització.

I si tornem vius i desintoxicats, prodigi difícil, tornarem al vostre costat a fer-vos memòria de tantes coses que també embruten la part continental de Catalunya.

En aquest moment de comiat d'estiu volem recordar a tots aquells que han fet possible amb la seva presència que al llarg de quaranta setmanes hagi tingut la nostra publicació a la vostra llar. En primer i meritori lloc el Sr. Tarradellas, també conegut com "El Seu President", a l'amabilitat del qual no estarem mai prou agraïts, doncs el seu peculiar concepte de l'administració preautonòmica i el seu geni d'ampurdanés d'adopció l'han dut al cim de la popularitat mundial: ja són més de cinquanta els ambaixadors atònits de països civilitzats que l'han anat a veure pensant-se que es tractava d'una broma de mal gust.

Un altre bon col·laborador ha estat el també senyor Don Cañellas, que va tenir l'amabilitat d'ensenyar la cara centralista en el precís moment que calia, gràcies doncs.

I què direm d'en Carlitus Sentís tan estimat pels membres de la redacció. Quina angúnia vàrem passar quan corria el rumor que el fotien al carrer del seu partit polític, alguns no varem ni poder aclucar l'ull uns quants dies. I varem estar de sort que encara té la mateixa trona per la nostra ventura i la seva butxaca. Acabem els agraïments amb un castellà desagraït: es diu Jiménez Losantos i ha animat bastant les àgües somortes de la nostra cultura amb varies, segons ell mateix, "ideas nuevas" sobre la qüestió catalana. Que no fossin ni idees ni noves no li perdonarem mai a aquest fill de les més primitives tribus de la caradura: botifarra de pagès macol.

Ens despedim doncs fins l'onze de setembre data en la qual una altra publicació que no volem ni anomenar també va dir que sortiria. Com que no ens ho creiem els fem un repte públic d'aquí estant: ¡Ei rossos!, a veure si en teniu prous de pilotes!

A reveure. I com va dir el general Mc Arthur quan els americans varen perdre la guerra de Corea: TOR-NAREM!. (Encara els esperen).

TOTS

HAN ROBAT LA MORENETA!!!

La misteriosa desaparició de la Moreneta de la cova de Montserrat a commocionat Catalunya. La premsa i els monjos, pragmàtics i materialistes com pocs, han suggerit que es tractava d'un robatori. D'altres, més influenciats per la mística i el surrealisme clerical, han cregut interpretar que es tractava d'una assumpció al cel premonitòria de grans catàstrofes còsmiques, com ara la derrota electoral d'UCD a les legislatives de 1983 o la desaparició de la Coca-Cola i el Hula-hoop.

L'Abat de Montserrat, il·las, per tal d'assabentar-lo de la dolorosa notícia.

L'honorable va quedar trasbalsat davant els fets i va ordenar el màxim secret en la divulgació de la nova. — Podria interferir les negociacions de l'Estatut— va dir.

Cassà Just, però, precisà que seria impossible amagar la desaparició i que els milers de fidels i turistes que cada dia

s'acosten a la punxeguda muntanya ho escamparien per tot arreu.

Tarradellas —gat vell en la política i home d'impulsos i geni va prendre la melata i es traslladà a la muntanya venerada. Po-

ques hores després se'l podia veure assegut al lloc de la Moreneta en un nou intent de donar gat per llebre al poble de Catalunya i al món sencer.

Però, on era la Moreneta?, què se'n havia fet de

la Rosa d'Abrii?

Males llengües diuen que, acompanyada pel timbaler del Bruc, l'havien vista per la Cibeles. Altres, més precisos, diuen que rondava per la Carrera de San Jerónimo. Finalment

va descobrir-se on parava al presentar-se davant la comissió mixta que discuteix els Estatuts.

Comunicació i Hemeroteca General CEDOC

Seraff Bandarra.

1
Un dia qualsevol en un lloc qualsevol
els consellers es troben per prendre unes copes

2
En Folchi arriba el primer
per poder trobar lloc

3
Pocs moments després
en Sentís puja per l'escala

4
En Bricall amb el seu raspall
prefereix la finestra

5
Puntualment el Guti entra per la porta
sense corbata, el poca solta.

6
Jordi Pujol, com sempre
va equipat de primera.

Joan Raventos sempre arriba
amb retràs, però no s'en perd una

En el moment menys pensat entra l'Antonieta...

Sobtadament els llums fan figa...

Quan la llum torna...

El corrent elèctric torna a fer figa.

Els consellers esmaperduts no pogueren resistir tanta emoció.

I es produí el miracle!

R. I. P.

El dia divuit de juliol de mil nou cents trenta-sis va ser un dia molt important. La sopa d'alls ja feia temps que era inventada, i cada dia se'n menjava, però un alçament com el d'aquell dia no passa sovint. I quan passa, amb una vegada n'hi ha prou.

Tanmateix, no es pot dir que fos massa difícil. Només qüestió de contactes. Nogensmenys que això. Precisament aquest factor és el que fa que, malgrat la magnitud del batibull organitzat, la cosa no tingués massa mèrit ni passés a la Història dels Exits de la Enginyeria Militar.

De mèrit, estudiat el cas amb la profunditat que demana, no en podia caler massa tenint en compte els cervells que movien el "tinglado". I que consti que, quan diem "cervells" no volem ofendre cap bona persona. Allò cert és que ni Franco, ni Mola ni Sanjurjo havien fet de la raó un estol ni de la intel·ligència una virtut.

"Mori la Intel·ligència", cridà el malforjat d'en Milán Astray quan l'Unamuno el volia convèncer que la guerra civil tenia més d'incivil que no pas d'altra cosa. "Visca la Mort!", afegí encara el legionari volent-se fer el profeta. Sort, però, que els tecnòcrates que redactaren els "Planes de Desarrollo" demostraren que el Règim podia parir talents. I llàstima que els esmentats "Planes" no fossin primer utilitzats en "desarrollar" les seves migrades facultats intel·lectuals. Potser a hores d'ara els "trasvases" no s'acabarien al "Retiro" i els americans no haurien pogut deturar el seu "Sky-lab" des de l'estació de Fresnedillas.

Els motius que feren possible l'existència d'aquell divuit de juliol de mil nou cents trenta-sis no han estat encara gaire estudiats. Per a nosaltres, afectats i modestos investigadors, n'hi ha un, de motiu, particularment important i que no ha estat destacat ni per Jackson, ni per Tamames ni per ningú. I que no és cert que, quan

diem ningú, estiguem pensant en Ricardo de la Cierba, perquè ell tampoc no en diu res del motiu més decisiu de la Discòrdia. (De fet, i ho diem ara que no ens sent, dubtem que mai hagi dit quelcom d'original aquell bon jan).

Aquesta causa que s'escapa als mètodes científics que limiten la feixuga tasca de l'historiador havia d'estar relacionat per força amb la personalitat malaltissa dels capdavanters del "Movimiento" i amb la irracionalitat de la seva faïso de fer les coses. Vegeu-ho:

Agafeu una Agenda decenta (és a dir, amb Santoral). Localitzeu la data fatídica del dia divuit de juliol i observeu, amb sorpresa (si no no val), que aquest dia es celebra la festa del Bisbe Sant Afrodisi.

Afrodisi! Prou que ho sabia el titella d'en Joan March i demés brosses quin dia calia endegar la tasca de borrar-nos del plànol! I no contractaren Bogart perquè Hollywood encara no era Hollywood. La pel·lícula se la feren sols. Afrodisi! Quaranta anys de vol al·lucinant i sense estímuls químics que era el que comptava. Et trencaven les dents i... vola, vailet, que t'estovem! Estimulant físic per Sant Afrodisi, una festivitat que adquirí caire de Festa Nacional i s'erigí en motiu del més fort dels "mormos", en el monstre dels "Mals rotllos". Afrodisi, en deien

18 DE JULIOL
IN MEMORIAM

altres són, tan sols, les "putades del franquisme". Ja ho veieu. Tres anys de l'UCD i encara hem de conquerir el dret de poder dir les coses pel seu nom sense que se'ns titlli d'extremistes o destabilitzadors.

Resulta doncs que allò no va ser res. Que el divuit de juliol no ha existit. Que ha estat un malson. Que allà no va haver-hi més "Alzamiento" que el dels comptes corrents dels lla-dres, dels estraperlistes i dels especuladors ni més "Movimiento" que els dels burros al voltant de la sínia. Sempre rumiant com s'ho poden fer per a tornar a començar.

Mec, soldat roig

PACTE INCESTUOS
UGT-CEOE

De nou ha saltat dins la gàbia quotidiana el canari Nicolás Redondo, l'inoblidable protagonista del "Mientes Marcelino!", frase que quedarà en l'estoc que té aquest país, la primera del qual, que és la més utilitzada, es la que diu "Santiago y cierra España" i la segona "Una, grande, y...". Doncs, des d'aquella representació, per més que el gall de la Passió hagués cantat com un boig indicant que ja havia de tornar a sortir a fer el borinot, Nicolás Redondo, líder de la UGT, estava com ensopit, com esmaperdut. Però, noil, el calor de l'estiu li ha provocat una fibrada que per aturar-lo hauriem de donar-li camamilla a bidons.

Amb la cançoneta "Compañero Uneté" s'ha passejat pel Madrid de l'os, Arboc i Poder Fastiós, i tot d'una ha començat a fer manetes, això sí de manera unitària, centrada i democràtica, amb el Ferrer Salat, dirigent dels empresaris de la CEOE. L'enllaç ha estat ben vist per la parentela i a corre-cuita Abril Martorell, Ferrán el Caòtic, ha beneït tan bona parella: ell, en Ferrer, alt i prim, i ella Nicòle, baixa i refeteta. Ja és sabut que aquestes no passen d'ésser unes relacions prematrimonials i per estar d'acord amb els bisbes tridentins que encara tenim s'ha batejat tot amb aigua beneïta i s'han compromés ambdós a no fer correr la mà, en tot cas no passant d'ensumar-se.

Si a Madrid Nicolás Redondo ha fet banyes als treballadors firmant un pacte amb els empresaris, a Catalunya també els dirigents de la UGT juguen a tocar el nas. Si per maig aquests deien que naps i més naps avui ens volen vendre cols i xirivies. I això no pot ser, noil! Nosaltres quan sentim naps entenem pèsols. Faltaria més! Encara hi ha seny en aquest país! I per més que el senyor Lluís Fuertes d'UGT sempre faci cara de boxador a fi d'aparentar que lluita contra el capital, no ens el creurem més. Que deixi de fer ganyotes!

Aquesta és, doncs, la veritat crua i congelada. Veritat que volíem confessar abans d'acabar la pàgina. El pacte entre Redondo i Ferrer Salat és un pacte monstruos. Tan monstruos com que després de llegir-lo deu cops ens hem adonat que més que un pacte és una recepta culinària de mandonguilles amb cols de Brussel·les. I ja us podeu imaginar de què seran aquestes boles de carn trinxada.

Nicolás, en lloc de vendre els que sirguen, hauria més valgut que s'hagués venut l'enteniment. No hauria tingut comprador? Segur que sí, sempre hi ha qui col·lecciona deixalles arqueològiques!

CEDOC

Juli Vert

BOTIFLERS UNITS

Us oferim tot seguit una petita llista de botiflers i caragirats perquè pogueu memoritzar-la quan estigueu de vacances. Les seves adreces les podreu trobar al llistat telefònic o bé al Palau de la Generalitat. Es prega ser comprensius, especialment quan ens retallin l'Estatut.

Cañellas
Sentís
Molins
Moreta
Mesa Parra
Arnau
Botanch
Faura
Sabaté

Sàrraga
Barnola
Casals

Nadal Gaya
Ferrer Profitós
Porter
(fins ací diputats i senadors d'UCD)
Jiménez Losantos
Josep Pla
Pepe Lui Nuñez
Joaquín Sarrau
Tarradellas
López Rodó
Felipe Lorda
Juan José Folchi
Ferrer Salat
Senillosa
Leandro Samper

Boby Deglané
Superman
Carlos Güell
Josep M. Figueras
Salvador Dalí
Conde de Godó
Arandes

L'Espai en blanc que segueix és per a que vosaltres mateixos pogueu escriure el nom del vostre botifler i caragirat preferit.

EDICIONS "LA PIPA
D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/
78
Apartat de Correus, n. 52
Mataró
ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. 8-34.263-1978

Fotocomposició: Copisteria La Juliana-dr. farrero, 6 (Argenton)
Imprimeix: Impremta Mas, Gnal. Mola, 76 (Mataró)
Equip Redactor: Toni Albert, Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas, Jaume Graupera.
Dibuixants: Josep Novellas i Artur Palomer.

